

баща си; азъ искамъ той до дойде съ челядѣтъ си въ Египетъ, и щѣ му дамъ най-хубавото мѣсто за да обитава.“ Най-сетнѣ Јосифъ, като испрѣгърна братията си, а най-повече Веніамина, даде имъ голѣмы дарове, и гы испрати да доведѣтъ баща си Якова. Когато стигнахъ тѣ, казахъ на баща си: „Радвайте се, сынъ ви Јосифъ не е умрѣлъ, той е станалъ голѣмъ господаръ: Той е, който има жито за цѣлъ Египетъ.“ Яковъ едва може да повѣрва тази добра повинъ; но когато видѣ дароветъ той отъ радость плачешкомъ възблагодари Бога, и търгна съ сичкѣтъ си челядъ за да отиде да види любезния си сынъ. Јосифъ, като го прѣгърна, прѣдстави го на царя, който го попыта на колко е години. „На сто и триесетъ години съмъ, отговори Яковъ, и днитѣ на живота ми бѣхъ кратки и трудни.“ Фараонъ даде на Якова и на челядѣтъ му едно най-хубаво мѣсто, дѣто имаше добра паша за стадото имъ, и Яковъ живѣ още много години. Прѣди да умре, той прѣдсказа на чадата си сичко, което имаше да имъ се случи, и повѣри на Јуда — сына си, — че короната щела да дойде въ къщѣтъ му, и че никога отъ тамо не щела да излѣзе. Подиръ смъртътъ му, прѣнесохъ му тѣлото въ гроба на бащитѣ имъ, защото той бѣше заклѣлъ Јосифа за да му направи туъ задоволствіе. Јосифъ поживѣя много години; и като му бѣше открилъ Богъ, че Яковитѣ потомци, които се наричахъ Израилтяни, щели были да излѣзѣтъ единъ день изъ Египетъ, той заклѣ чадата си да прѣнесѣтъ коститѣ имъ за да гы положѣтъ близо при Яковитѣ.

ГРОЗДАНА.

Отистинна, драга моя пріятелко, неможѣхъ да се удържѣ, та да незаплачѣ като прислушахъ тази